

pertinent. dicit tñ se non credere q̄ q̄dam dicunt, hunc ordinem in defuetudinem abiisse, & vide de tempo. ord. c. ex parte, super i. gl. Host. dicit q̄ est repetendus, quia aliorum est principium. Item si manus impositio ordine aliter rite collato, & liquoris qualitas repetuntur, multo fortius hic ordo, de sacra. non ite. c. i. & vlt. scđm Host. Quæro an conuersis monasterii possit hunc ordinē cōferre? Abbas dicit q̄ sic, idē de his, in quos hēt eplē iurisdictionē, vel quasi. nam his pōt cōferre tonsuram, alias non, nisi habeat ex priuilegio papæ, de priui. c. abbates, lib. vi. si autem alteri conferat, valet secundum Boa. & idem Arc. in c. Abbates. Quæro an alios ordines a lectoratu conferat? dicit q̄ sic, vt alios duos minores, quia eadem est ratio, de conf. c. trās lato. Cōtrarium tenet hic Pet. & Bar. Brixi. l. xix. dist. c. i. & pro ipsis facit verbum, solummodo, q̄ sequitur, si determinet verbū, lectores. Host. dicit q̄ prius facto seruat. Nec ob. illud verbū, solummodo, quia determinat verbum, in proprio monasterio, quod sequitur. Quæro quo tpe licet abbatibus tales ordines conferre? de quatuor tēporibus planū est q̄ possunt, de diebus Dominicis vs̄ q̄ non possunt, quia solis episcopis hoc est concessum, quia de Ep̄is hoc sp̄aliter exprimitur. de temp. ord. c. i. & 3. Host. contra, q̄ cū hoc in suo tantum monasterio his liceat, non præiudicabitur alteri, & latior debet fieri interpretatio, de author. & vsu pal. c. ex tuarum. Item potius de Dominicis, quam de quatuor temporibus videtur sentiendum, ne videantur generales ordinationes tenere, simile de consec. dist. 3. c. peruenit, & vide q̄ no. de sup. negl. præla. c. i. de temp. ord. c. i. i. ¶ Quæro quo tēpore possit dari benedictio Abbatialis? Host. dicit quod hoc declaratione egeret, & videtur q̄ quolibet die, sicut consecratio ecclesiæ, de consec. eccl. vel alta. c. 2. In contrarium, q̄ hæc est maior, q̄ ordinatoria exorzistatus, cum illa ex hac pendeat, vt hic, & l. xix. di. c. qm̄, & tñ illa dari nō dēt nisi Dominicis & festiuis diebus. sup. c. i. ii. & iii. ergo nec ista, quæ principalis est. qui fil. sint leg. c. per venerabilem, & hoc tenendum secūdm Host. 75. di. c. q̄ a patribus. ad hoc cle. de sta. mo. attendentes. S. statumus, in glo. ii. ¶ Quæro an benedictio Abbatis possit fieri antequam sit sacerdos? dic q̄ non arg. ii. c. proxi. & sic intellige hoc, licet possit hic colligi cōtrarium.

S V M M A R I V M.

- 2 Religiosus, an & quando possit transire ad strictiorem religionem.
- 2 Religiosus transiens ad strictiorem ordinem, an possit postea ad primum, reuerti.

CAP. XII.

Intelleximus. Si canonicus regularis factus monachus iusta de causa ad canonicatū reuersus ibi præficitur in prælatum, licite p̄t tenere prælatū. h. d. Primo narrat factū, ex quo, secūdm dubium elicit ibi, Ne igit. cui tertio respondet, ibi, Discretioni. Casus lite. Quidam monachus sine licētia sui abbatis leuitatis causa transiuit ad monaste. Sancti Viēt. & cum ibi in ordine illo aliquādiu permāssisset, de consilio quorundā rediit ad primū, & ibi suis meritis exigentibus electus fuit in abbatē, q̄ a i. scđo monasterio morā fecerat, dubitabat administrare in officio Abbatia, q̄ fiderans qđ legitur in canone, ne q̄ canonicus regularis efficiat monachus, nisi forte (q̄ absit publice lapsus fuerit, & si factus fuerit, ad canonicatus ordinē reuertatur vltimus i choro manendo. consultit papā super hoc. mandat ei papa, quatenus circa curam sibi commissam sollicitudinem hēat diligentem, sequentia bona continuando prioribus. B. No. i. q̄ non dē quis licite transire de canonico regulari ad monachatum. No. ii. q̄ illicitē trās iens ad fm monasterium, p̄t ad cor reuersus repetere primum monasteriū. No. iii. qđ ali quando p̄ficere in prælatum stat pro eligere. No. iiii. q̄ ratio ne delicti licet canonico regulari transire ad monachatum. No. v. q̄ si ius disposuit quem vltra in loco mansurum, intelligitur lex, nisi noua subita causa, propter qđ ad alium locum habeat transire. No. vi. quod Abbas i abbatiā dē habere curā. Not. q̄ in dubio transiens ad monasterium, vbi ratione delicti, vel non delicti transire potuit, potius p̄sumitur q̄ n̄ ratione delicti, sed alia causa transiuerit leuitatis, vide sup. de renun. c. post translationē, & de or. ab Ep̄scopo, c. i. & q̄ ibi no. ¶ Opp. q̄ quis possit transire ad strictiorem religionem, vt de re. c. licet. Sol. gl. ponit plures solutiones, quas sic concludit. Quandoque quis transiit ad strictiorem, & est in habi-

a tu probationis tantum, & potest ad primam reuerti. ¶ Quandoque ibidē professus est, & tunc aut transiuit licentia nullo modo petita, & adhuc cogitur reuerti. ¶ Aut transiuit licentia petita, & tunc si locus est latioris religionis, reuertitur, & tunc si locus est strictioris, & tunc aut transiuit leuitatis causa. i. non petita licentia, de quo etiam sup. in d. c. Mandam. xix. q. iii. vbi dē qđ illud, quod dicitur in c. sane, fuit dispensatio, idē Inn. hic. contrarium tamen no. Ber. in c. licet. de regu. Et propter hoc dēt quidam, q̄ locus canonicatus erat arctioris regulæ, q̄ monachatus, & per hoc quod in dubio p̄sumitur, reuerti compellitur, hoc dicit in effectu gl. Et inter cætera no. vnum, q̄ grauior v̄ regula canonicorum regularium, q̄ monachorum. Sed obuiat, quia si transiuit ad leuiorē religionē, iam apostata est, ergo non pōt promoueri, iii. q. iiii. c. beatus. Sol. licet fuerit apostata, non impeditur secundum Inn. eius promotio post penitentiam, de temp. ord. ca. 2. ex parte, quod nota. ¶ Opp. quod non possit reuerti ad canonicam in casu, quo male transiuit, q̄ si bene transiuit, non potest illam repetere, ergo multo minus si male, ne melioris conditionis sit delinquens, q̄ non delinquens. Sol. intellige q̄ reuertitur ad canonicam, si canonicus ipsum repetat alias non cogitur canonicam ipsum recipere, ex quo male transiuit, quia eo ipso quod transiuit puniendus est, de trās la. præla. capitu. licet, de renun. c. ex transmissa, & capitulo, quod in dubiis. dicit Hostien. quod de mente canonicus est, q̄ canonicus regularis nunquam possit fieri monachus excepto casu, inf. de iure patro. cap. ex literis, & hoc statuit Vrbanus in fauorem sui ordinis, tamen istud dictum hoc die n̄ videtur procedere per capitulū sane. inf. de regu. xxi. q. i. & ii. per totum. Non obstat. xix. q. ii. capitu. duę sunt, quod potest intelligi quo ad hunc casum, quando de inspiratione fit fides, forte per miraculum, vel signum, de hæretic. capitulo cum ex iniuncto, de renunciatione, capitulo, nisi. S. verum.

A D D I T I O N E S.

- 1 Reuerti. Adde late Ro. conf. 341. & Lapum all. l. xii. & 130.
- ¶ Et ratio est, quia transiisse ad aliam religionem non dicitur, nisi facta p̄fessione in ea, vt no. plenissime Cardi. in cle. i. in i. opp. & ibi an requiratur licentia papæ, vel sui superioris immediate de reg. & tran. ad reli. c. licet. Zac.
- 2 Cogitur reuerti. no. Abb. in c. licet, inf. de reg. Et dic idem esse, si dubitatur perierit licentiam, quia etiam tunc cogitur redire, ita no. sing. Car. in cle. i. in i. c. u. Zac.

S V M M A R I V M.

- 1 Ordinatus si non habet beneficium, potest ordinem compellere ad prouidendum de beneficio & eius successore. 2. 4.
- 2 Clausula consueta in literis apponi habetur pro apposita.
- 3 Successor non obligatur ex facto predecessoris in delictis, secus in aliis.
- 4 Examinatus semel, an debeat iterum examinari.
- 5 Papa si mandat prouideri in aliqua ecclesiarum talis diocesis, an possit p̄uideri in ecclesia cathedrali.
- 6 Clausula, prouideat in aliqua ecclesiarum talis diocesis, an comprehendat ecclesias ciuitatis.
- 7 Professus in beneficalibus quomodo fiat?
- 8 Litis contestato an requiratur in beneficalibus.

CAP. XV.

Accepimus. Ordinatus ad sacros sine titulo, ab ordinatore iuste petit bñficiū, nisi post ordinationē reddiderit indignū. h. d. Cōis diuisio. Scđa. ibi, Licet igitur. Casus litera. Episcopus Bracharen. quosdam clericos promouit ad sacros sine certo titu. clerici isti impetrauerunt literas super sua prouisione contra Episcopum Bracharen. ad quosdā executores. Episcopus, quādo citabatur ab eis, exceptiones proponebat contra ipsos clericos, sed ipsi eas admittere nolebant, vnde petiit super hoc prouideri. Vnde papa rescribit ei dicens, licet in ordinationibus clericorum tam ipse, quam antecessores ipsius eandem diligentiam de buerint adhibere, vt minus idoneos non ordinent, unde secundum hoc contra illos exceptionem opponere nō possunt, nisi forte post promotionem reddiderint se indignos, tamen papa ex abundantia, quando scribit pro talibus, facit apponi in literis suis, si ordinatus p̄ quo scribit, sit ecclesiastico beneficio non indignus. Vnde licet papa sine aliqua examinatione possit illum compellere ad prouisionem illorum. super secunda primi. H